

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **X.**, narozená dne X.
bytem X.

zastoupená advokátem Mgr. Michalem Štofem
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 1. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, ústředí, (dále jen „žalovaná“) ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

27. 1. 2021, č. j. č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byly podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“) zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí ze dne 13. 12. 2019, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Českou správou sociálního zabezpečení (dále jen „správní úřad I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobkyni podle ust. § 29 odst. 1 písm. k) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), s přihlédnutím k čl. 12, čl. 16 odst. 1 a čl. 30 odst. 3 smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení pod č. 57/2014 Sb. m. s. (dále jen „Smlouva“), přiznán od 1. 10. 2019 český starobní důchod v dílčené části 740 Kč měsíčně.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně nesouhlasila s napadeným rozhodnutím. Prvostupňový orgán dospěl k nesprávnému závěru, že ačkoli žalobkyně měla před 31. 12. 2008 na území České republiky uděleno povolení k trvalému pobytu, pak nebylo možno při výpočtu výše důchodu s odkazem na čl. 30 odst. 3 Smlouvy vzít v úvahu doby pojištění žalobkyně získané do 31. 12. 2008, neboť k odhlášení žalobkyně z evidence na území Ruské federace došlo až po 31. 12. 2008. Takový závěr je však v přímém rozporu s tím, že Penzijní fond Ruské federace ve svém rozhodnutí ze dne 5. 11. 2019, č. 0247546 (dále jen „rozhodnutí Penzijního fondu“) sdělil ČSSZ, že žalobkyně měla v rozhodné době trvalé bydliště i pobyt na území ČR a že podle stejného ustanovení Smlouvy proto jednotlivé doby pojištění měla vzít v úvahu ČR, proto Penzijní fond Ruské federace žádost o ruský důchod za toto období žalobkyni zamítl.
3. V prvostupňovém rozhodnutí nebylo vůbec rozhodnutí Penzijního fondu uvedeno jako podklad pro rozhodnutí. Dokonce i při nahlížení do spisu a jednání dne 3. 3. 2020 pracovnice ČSSZ sdělila žalobkyni, že žádné podklady z Ruské federace nemá ČSSZ k dispozici. Tyto dokumenty, které údajně neměla ČSSZ k dispozici a nebyly součástí spisu, byly žalobkyni v rámci spisové dokumentace poprvé zpřístupněny až při nahlížení do spisu dne 9. 12. 2020. Při vedení spisu docházelo k zásadnímu porušování procesních předpisů
4. Do výpočtu výše důchodu žalobkyně tedy ČSSZ nesprávně nezahrnula vyměřovací základ z dob pojištění před 31. 12. 2008. Výpočet výše důchodu ČSSZ provedla tedy pouze z vyměřovacího základu z dob pojištění stanovených v českém důchodovém pojištění po 31. 12. 2008 v délce trvání 1 857 dnů, když v důsledku provedeného výpočtu byl důchod stanoven v nižší výši, než pokud by do vyměřovacího základu byly zahrnuty i doby pojištění žalobkyně před 31. 12. 2008.
5. Žalobkyně s nezahrnutím vyměřovacího základu doby pojištění před 31. 12. 2008 nesouhlasila, a proto podala proti prvostupňovému rozhodnutí námitky. V době podání námitek žalobkyně přitom stále nevěděla, že ČSSZ zřejmě účelově neposkytla žalobkyni komunikaci s Ruskou federací a rozhodnutí Penzijního fondu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

6. Žalovaná nerespektovala platnou právní úpravu a informaci z Ministerstva vnitra ČR, kterou si k případu ČSSZ vyžádala, a nepravdivě uvedla, že jelikož žalobkyně údajně nepředložila žalované dokument o odhlášení z evidence v Ruské federaci, pak nelze vzít v úvahu dobu pojištění získané žalobkyní do 31. 12. 2008. Ačkoli žalovaná měla k dispozici rozhodnutí Penzijního fondu, ze kterého mimo jiné vyplývá, že žalobkyně ke dni 31. 12. 2008 legálně trvale pobývala na území České republiky, v důsledku čehož nebyl žalobkyni přiznán ruskou stranou důchod, toto rozhodnutí žalovaná v rámci svého rozhodování nezohlednila a bez jakéhokoli odůvodnění jej do svých úvah nezahrnula, a tedy zatížila svoje rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Obdobně žalovaná do svých úvah nezahrnula ani potvrzení Ministerstva vnitra z 9. 11. 2015.
7. Naopak se ČSSZ svým dopisem ze dne 20. 4. 2020 obrátila na Velvyslanectví Ruské federace v České republice s žádostí o sdělení, zda vůbec a případně ve kterém datu se žalobkyně odhlásila z trvalého pobytu na území Ruské federace. Velvyslanectví dopisem ze dne 17. 12. 2020 sdělilo, že k tomuto nemá žádné údaje k dispozici, přičemž v těchto otázkách není ani kompetentním orgánem takovéto informace poskytovat, zejména z toho důvodu, že příslušným orgánem v těchto otázkách je toliko Penzijní fond Ruské federace, který veškeré požadované informace ČSSZ již sdělil. V tomto ohledu má žalobkyně za to, že dostupné informace stačily žalované k vydání rozhodnutí, které by v souladu se Smlouvou při výpočtu důchodu vzalo v úvahu celou dobu délky pojištění. Jelikož však žalovaná zřejmě nechtěla tyto informace zohlednit, pak se žalobkyně domnívá, že jí v rozporu se zákonem bylo toto rozhodnutí skrýváno.
8. Žalobkyně se na území Ruské federace nezdržovala již od roku 1997. Žalobkyně od tohoto roku naopak pobývá na území České republiky, přičemž již k 15. 2. 2006 jí bylo uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a to v návaznosti na splnění podmínky 10 let pobytu na území České republiky. To je zřejmé i z potvrzení Ministerstva vnitra ze dne 9. 11. 2015, č. j. OAM-132066/MC-2013 (dále jen „potvrzení ministerstva“). Trvalé bydliště má tak žalobkyně již od roku 1997 výlučně v České republice.
9. Penzijní fond Ruské federace uvedl, že před 31. 12. 2008 nebyla žalobkyně vedena v evidenci. Ostatně i na základě žádosti bylo ze strany Penzijního fondu Ruské federace „Formulář pro komunikaci“ CZ 001/RU 1 ze dne 6. 11. 2019 (razítko o doručení ze dne 18. 11. 2019) výslovně ČSSZ v bodu 7 sděleno, že ve vztahu k žalobkyni došlo k zamítnutí žádosti o přiznání důchodu v Ruské federaci, a to s poukazem na to, že žalobkyně neměla k 31. 12. 2008 trvalé bydliště na území Ruské federace.
10. Z rozhodnutí Penzijního fondu zároveň výslovně vyplývá, že Penzijní fond nemá k dispozici žádné informace o tom, že by ke dni 31. 12. 2008 měla žalobkyně trvalé bydliště v Ruské federaci, tj. není zřejmé, že by v tomto ohledu žalobkyně byla uvedena v jakékoli evidenci Ruské federace. I s odkazem na potvrzení ministerstva, podle kterého má žalobkyně povolen trvalý pobyt v České republice již od roku 2006, je zřejmé, že žalobkyně měla k rozhodnému datu 31. 12. 2008 trvalé bydliště výlučně v České republice.
11. Jak je zřejmé již z protokolu o jednání ze dne 7. 8. 2019, žalobkyně předložila žalovanému doklad z Velvyslanectví Ruské federace, že je odhlášena z Ruské federace. Veškeré související doklady žalobkyně předkládala ČSSZ již v rámci své žádosti o starobní důchod ze dne 3. 6. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

12. Žalovaná přes výše uvedené poukazuje v rámci napadeného rozhodnutí pouze na to, že žalobkyně údajně měla při jednání dne 28. 8. 2019 prohlásit, že „*k 31. 12. 2008 neměla ukončený trvalý pobyt na území Ruské federace a zároveň již měla trvalý pobyt v České republice (...)*“. Žalobkyně v této souvislosti poukazuje na to, že v průběhu správního řízení opakovaně pracovníkům ČSSZ uváděla, že má trvalé bydliště výlučně na území České republiky. Shora uvedený text prohlášení je textem napsaným úředníkem ČSSZ a nikoli žalobkyní, která během jednání stále vysvětlovala, že měla od roku 1997 bydliště a pobyt v ČR.
13. Žalobkyně zároveň opakovaně pracovníkům ČSSZ uváděla, že před 31. 12. 2008 měla pobyt jen na území ČR a v Ruské federaci nebyla od roku 1997, jaký konkrétní doklad označený pracovníky ČSSZ jako „odhlášení z evidence na území Ruské federace“ má v takovém případě předložit nad rámec již předloženého rozhodnutí o zamítnutí ruského důchodu (o kterém se dozvěděla až 9. 12. 2020) a potvrzení ministerstva. Jelikož žalobkyně nebyla a není vedena v žádné ruské evidenci, kterou předpokládá Smlouva, jak je uvedeno v rozhodnutí Penzijního fondu, pak nebylo možno nad rámec již předložených dokladů ČSSZ předložit jiný dokument. Z tohoto důvodu v návaznosti na požadavky ze strany ČSSZ a na jejich výslovnou žádost žalobkyně do protokolu uvedla výše uvedené. To však vše výslovně s poukazem na to, že žádný statut trvalého pobytu v Ruské federaci neměla a nebylo možné jej ani ukončovat. Pokud pouze tímto účelově formulovaným prohlášením ČSSZ odůvodňuje pro potřeby výpočtu důchodu žalobkyně nezohlednění dob pojištění před 31. 12. 2008, pak se jedná o zcela účelový a nesprávný postup ze strany žalované.
14. Pokud žalovaná v rámci napadeného rozhodnutí účelově a nezákonně vychází pouze z prohlášení uvedeného v protokolu ze dne 28. 8. 2019, který napsala sama ČSSZ, a zcela opomíjí rozhodnutí Penzijního fondu či potvrzení ministerstva a k jejich obsahu nepřihlíží, pak je evidentní, že žalovaná zatížila napadené rozhodnutí vadou, která měla vliv na nesprávné rozhodnutí ve věci. Bylo povinností žalované ve svém rozhodnutí podrobně vyložit, proč a z jakých důvodů nečiní zejména z rozhodnutí Penzijního fondu a potvrzení ministerstva žádné právní závěry a proč tyto zásadní dokumenty nepovažuje pro věc za významné.
15. Žalovaná v rámci napadeného rozhodnutí vychází z nesprávných skutkových zjištění, když dovozuje, že k datu 31. 12. 2008 žalobkyně měla trvalé bydliště na území Ruské federace. Tento závěr je v přímém rozporu zejména s rozhodnutím Penzijního fondu, s potvrzením ministerstva, jakož i se skutečností, že žalobkyni bylo k 15. 2. 2006 uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, je tedy v přímém rozporu s obsahem správního spisu a nemá v nich oporu.
16. Nad rámec výše uvedeného žalobkyně poukazuje na to, že v daném případě je ze strany správních orgánů nesprávně vykládáno ustanovení čl. 30 odst. 3 Smlouvy ve spojení s čl. 13 ujednání mezi Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky a Ministerstvem práce a sociální ochrany Ruské federace k provádění Smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení vyhlášené pod č. 58/2014 Sb. m. s. (dále též „Ujednání“), a to ve vztahu k trvalému bydlišti žalobkyně. Žalovaná opakovaně poukazuje na to, že údajně žalobkyně nedoložila „*odhlášení z evidence na území Ruské federace*“ před 31. 12. 2008, když z tohoto důvodu nelze vzít v úvahu při výpočtu důchodu žalobkyně doby pojištění před 31. 12. 2008. Žalobkyně Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

poukazuje na to, že čl. 30 odst. 3 Smlouvy hovoří o tom, že „doby pojištění (zaměstnání) získané do 31. prosince 2008 na území jedné ze smluvních stran vezme v úvahu ta smluvní strana, na jejímž území měla osoba k tomuto dni trvalé bydliště“. Čl. 13 Ujednání potom stanoví vyvratitelnou právní domněnku, že „Pro účely provádění Smlouvy se má za to, že pracovníci a jejich rodinní příslušníci legálně trvale bydlí nebo přechodně pobývají na území smluvních stran své státní příslušnosti, nepředloží-li doklady potvrzující trvalé bydliště nebo přechodný pobyt na území druhé smluvní strany a odhlášení z evidence na území smluvní strany své státní příslušnosti“. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně ve smyslu smlouvy měla k rozhodnému datu 31. 12. 2008 trvalé bydliště na území České republiky. V daném případě tedy není žádný důvod k tomu, aby žalovaná doby pojištění žalobkyně před 31. 12. 2008 nezohlednila při výpočtu důchodu.

17. Ve vztahu k požadovanému dokumentu „odhlášení z evidence na území Ruské federace“, žalobkyně především poukazuje na to, že Smlouva ani Ujednání nestanoví, jaký dokument by měl představovat potvrzení o odhlášení z evidence na území Ruské federace před 31. 12. 2008. ČSSZ již předmětné doklady obdržela od Penzijního fondu Ruské federace, žalobkyně a Ministerstva vnitra ČR v průběhu řízení.
18. Dle žalobkyně je zcela odpovídajícím a dostatečným dokumentem v tomto ohledu rozhodnutí Penzijního fondu, ze kterého jednoznačně vyplývá, že žalobkyně k 31. 12. 2008 v evidenci Ruské federace, na kterou odkazuje Smlouva, nebyla vedena, přičemž žalobkyně měla k tomuto datu zřízen trvalý pobyt, a tedy trvalé bydliště, na území České republiky. Zcela odpovídajícím dokumentem je rovněž potvrzení ministerstva. Tyto dokumenty jednoznačně potvrzují, že žalobkyně k rozhodnému datu 31. 12. 2008 legálně trvale bydlela na území České republiky (tj. měla zde trvalé bydliště ve smyslu Smlouvy), a tedy i doby pojištění získané žalobkyní před 31. 12. 2008 měly být zahrnuty do výpočtu důchodu žalobkyně. Právní domněnka uvedená v čl. 13 Ujednání byla v plném rozsahu v řízení vyvrácena.
19. Zcela nesprávným je ostatně i závěr žalované, že ke dni 31. 12. 2008 byla žalobkyně hlášena k trvalému pobytu v obou smluvních státech. Takové tvrzení z žádného z provedených důkazů nevyplyvá. Pokud žalovaná tvrdí, že žalobkyně prohlásila, že k datu 31. 12. 2008 byla hlášena k trvalému pobytu v obou smluvních státech, pak toto tvrzení žalované je zjevně lživé, neboť žalobkyně nic takového nikdy neprohlásila. Pokud se žalovaná dovolává prohlášení žalobkyně učiněnému při jednání dne 28. 8. 2019, jednalo se jednak o prohlášení formulované samotnou žalovanou, jednak odpovídalo skutečnosti, neboť žalobkyně nemohla mít ukončen statut trvalého pobytu v Ruské federaci, pokud ho ani nikdy neměla. Žalobkyně navíc v této souvislosti uvádí, že Smlouva pracuje pouze s jediným pojmem, a to „trvalé bydliště“. Je z logiky věci vyloučeno, aby trvalé bydliště měla žalobkyně na více místech.
20. V rámci napadeného rozhodnutí žalovaná neustále zaměňuje pojmy „trvalý pobyt“, „trvalé bydliště“ či „evidence“, přičemž žalobkyni tak není zřejmé, co konkrétně vlastně žalovaná posuzuje, a co považuje v daném případě za podstatné. Jak je přitom z výše uvedeného zřejmé, Smlouva pracuje pouze s pojmem trvalé bydliště, které žalobkyně k rozhodnému datu 31. 12. 2008 měla výlučně v České republice.
21. Žalobkyně je aktuálně v situaci, kdy doby pojištění získané žalobkyní před 31. 12. 2008 odmítá zohlednit při výpočtu důchodu jak Ruská federace, tak v rozporu se Smlouvou

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

tyto odmítá zohlednit i Česká republika. Takový stav je zcela nežádoucí a přístupem žalované dochází k zásadnímu poškozování práv žalobkyně.

22. Žalobkyně namítla, že v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí je na str. 9 výslovně uvedeno, že „ČSSZ v Praze považuje žádost právního zástupce účastníka řízení, pana Mgr. Michala Štrofa, ze dne 17. 12. 2020 za zavádějící, protože obsahuje zkreslující skutečnosti. Ostatně obdobně se chovají i další imigranti z Východu“. Z uvedeného prohlášení žalované je jednoznačně zřejmé, že v daném případě rozhodovala o námitkách žalobkyně podjatá osoba. Tato úřední osoba byla s ohledem na své urážlivé postoje vůči žalobkyni jakožto bývalé občance Ruské federace, které se navíc neostýchala uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí, podjatá a měla být z projednávání věci vyloučena. V situaci, kdy se úřední osoba o žalobkyni vyjadřovala shora uvedeným způsobem, jsou pochybnosti o její nestrannosti jednoznačně dány.
23. Žalobkyně neměla možnost se seznámit s názory úřední osoby na žalobkyni dříve, neboť je úřední osoba vůči žalobkyni před tím neprojevila. Teprve poté, co se žalobkyně seznámila s odůvodněním napadeného rozhodnutí, ze kterého se teprve o podjatosti úřední osoby žalobkyně dozvěděla, podala stížnost na chování úřední osoby a námitku podjatosti příslušné úřední osoby. Této námitce však nebylo vyhověno. Za nepodjatou úřední osobu lze považovat pouze takovou, která podle svého vědomí a svědomí je nezávislá na projednáváné věci a účastnících řízení v tom smyslu, že je vůči nim neutrální, že vůči nim nemá předsudky, sympatie ani antipatie, a že tedy bude moci věc posuzovat zcela nezávisle a svobodně. Taková situace však v daném případě nenastala. Úřední osoba v daném případě chovala vůči žalobkyni evidentně antipatie, které nejsou slučitelné s tím, aby v dané věci úřední osoba rozhodovala nezávisle.
24. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119 mimo jiné vyplývá, že „*Důvodem k pochybnostem o nepodjatosti pak může být cokoli, co vzhledem ke své povaze může založit nežádoucí vztah mající potenciál ke zkřivení postoje úřední osoby k výkonu jí svěřené pravomoci*“. Je tomu tak proto, že v právním státě se jakýkoli postup podle zákona musí opírat o objektivní kritéria a o racionální, v realitě zakotvené důvody, nikoli o čistě subjektivní, o skutkové důvody neopřenou libovůli toho, kdo pravomoc vykonává.
25. Žalobkyně na tomto místě dále odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne ze dne 5. 9. 2017, sp. zn. II. ÚS 2395/17, ve kterém Ústavní soud formuloval tzv. subjektivní a objektivní test nestrannosti. Subjektivní test je založen na základě osobního přesvědčení úřední osoby v dané věci, když je evidentní, že označení žalobkyně „imigrantem z Východu“ jednoznačně odůvodňuje závěr strannosti a podjatosti úřední osoby a je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
26. Žalobkyně dále v žalobě poukázala na chybu v čísle popisném v označení žalobkyně, ve jménu zmocněnce žalobkyně a na množství dalších nepřesností rozhodnutí (zda žalobkyně požadovala vyhotovení protokolu o nahlédnutí do spisu, zda dne 3. 3. 2020 u ČSSZ probíhalo jednání či nahlížení do spisu, zda za účelem odhlášení trvalého pobytu v Ruské federaci žalobkyně přislíbila dostavit se osobně na Velvyslanectví Ruské federace v květnu 2020, zda existuje dopis datovaný dne 3. 3. 2020, zda byla kopie záznamu pořízena mobilním telefonem a kým, zda rozhodnutí Penzijního fondu předložila žalobkyně nebo byl vyžádán žalovanou, zda existuje stanovisko ze dne 7. 12. 2020...).

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

27. Žalobkyně dále namítala zásadní porušování procesních předpisů ze strany ČSSZ v průběhu řízení, a to zejména při vedení spisu. Žalobkyně se dne 3. 3. 2020 dostavila na pracoviště ČSSZ za účelem nahlédnutí do správního spisu. Nahlížení do správního spisu nebylo žalobkyni nejprve umožněno, a stalo se tak až po opakovaných žádostech. Nahlížení do správního spisu nakonec vyústilo v ústní jednání, kde byly řešeny též otázky týkající se věci samé. Žalobkyni především ze strany příslušných úředních osob bylo sděleno, že k datu 3. 3. 2020 ve správním spise nejsou obsaženy žádné nové dokumenty. Na výslovný dotaz žalobkyně dne 3. 3. 2020, zda do správního spisu již byly založeny jakékoli odpovědi z Ruské federace, bylo žalobkyni odpovězeno, že nikoli. O tom se ostatně žalobkyně (včetně další osoby zmocněné žalobkyní nahlížet do spisu dne 3. 3. 2020) i následně sama přesvědčila, když ve spise žádný dokument od orgánu sociálního zabezpečení Ruské federace (Penzijního fondu) nebyl založen, jak je toto zřejmé i z příložených čestných prohlášení. V této době již ČSSZ měla k dispozici rozhodnutí Penzijního fondu datované dnem 5. 11. 2019, jakož i další komunikaci mezi ČSSZ a Penzijním fondem Ruské federace, a přesto je žalobkyni nezpřístupnila, resp. je dokonce na přímý dotaz zatajila. Žalobkyni je z nahlížení do spisu ze dne 9. 12. 2020 známo, že ČSSZ měla dané dokumenty k dispozici již před vydáním prvostupňového rozhodnutí, přičemž v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není o těchto dokumentech dokonce žádná zmínka a poprvé se o způsobu hodnocení těchto dokumentů (buť nesprávného) žalobkyně dozvěděla až v napadeném rozhodnutí.
28. Žalobkyně s ohledem na obsah proběhlého ústního jednání 3. 3. 2020 v souladu s § 18 správního řádu požádala o poskytnutí protokolu z tohoto jednání. Ani přes písemnou žádost žalobkyně 5. 3. 2020 a urgenci ze dne 23. 4. 2020 tento protokol nebyl do dnešního dne žalobkyni předložen. V souvislosti s nahlížením do spisu dne 9. 12. 2020 žalobkyně zjistila, že spis v rozporu s § 17 správního řádu neobsahoval „přehledku“ dokumentů, podle které by bylo možné určit, jaký dokument a kdy byl do spisu založen. Ve spisu přitom musí zůstat vše, co svědčí o úkonech správního orgánu a účastníků řízení, neboť jde o materiální stopu postupu řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 1 Afs 58/2009). Žalobkyně v této souvislosti dále odkazuje na závěry např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2020, č. j. 8 Afs 115/2018, ze kterého vyplývá, že *„Požadavek na řádné vedení spisu a evidenci jeho součástí není samoučelný. Neslouží pouze nadřícené soudní instanci ke kontrole toho, z čeho mohl soud vycházet, ale je to i důležitá součást práva na spravedlivý proces. Účastníku řízení musí být zřejmé, jaké informace bude soud posuzovat a na základě jakých podkladů bude přezkoumávat napadené rozhodnutí. S těmito podklady musí mít možnost se také v plném rozsahu seznámit, pokud by chtěl využít práva nahlížet do spisu“*. Tyto závěry jsou obdobně nepochybně aplikovatelné i v posuzovaném případě.
29. Žalobkyně má za to, že výše uvedené nedostatky napadeného rozhodnutí se vztahují rovněž na prvostupňové rozhodnutí, proto je hospodárnější zrušit nejen napadené rozhodnutí, ale i rozhodnutí prvostupňové.

III. Vyjádření žalované

30. Dne 6. 2. 2020 žalovaná obdržela námitky proti prvostupňovému rozhodnutí, v nichž žalobkyně vyjádřila nesouhlas s jeho obsahem, zejména pak v otázce hodnocení dob

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

pojištění získaných do 31. 12. 2008, jež je upraveno právě ve Smlouvě; k ní se váže i doprovodné Ujednání.

31. Během řízení o námitkách se žalovaná pokoušela získat důkaz o tom, zda žalobkyně byla, či nebyla odhlášena z trvalého pobytu v Ruské federaci, ale neúspěšně. Jelikož nebylo prokázáno, že by žalobkyně byla odhlášena z trvalého pobytu v Ruské federaci, žalovaná dne 27. 1. 2021 vydala napadené rozhodnutí, jímž námitky zamítla a potvrdila své rozhodnutí ze dne 13. 12. 2019.
32. Žalovaná předně podotýká, že s odkazem na článek 13 odst. 1 větu druhou Ujednání, v níž se uvádí, že „...*legální trvalé bydliště nebo přechodný pobyt a odhlášení z evidence na území smluvních stran se posuzuje na základě dokladů a v souladu s postupem stanoveným právními předpisy příslušné smluvní strany.*“ nelze konstatování o režimu a období(ch) žalobkynina pobytu na území ČR obsažené v rozhodnutí Penzijního fondu Ruské federace pro X. oblast ze dne 5. 11. 2019 považovat za doklad prokazující trvalý pobyt na území ČR, neboť k tomu je kompetentní pouze orgán ČR (jde o potvrzení skutečností týkajících se pobytu žalobkyně právě na území ČR). Recipročně o orgánech Ruské federace platí totéž. Z citovaného rozhodnutí Penzijního fondu nelze vyčíst jednoznačnou informaci, že žalobkyně byla ke dni 31. 12. 2008 odhlášena z trvalého pobytu na území Ruské federace, jak to Smlouva s Ujednáním vyžadují, neboť kromě svého meritorního výroku o zamítnutí žádosti o přiznání starobního důchodu obsahuje v podstatě nekonkrétní informace o pobytovém statusu žalobkyně na území ČR a Ruské federace před rokem 2009 (sousedí jako „údaje nebyly předloženy“ nebo „lze dovodit“ na druhé straně rozhodnutí vyvolávají pochybnosti o právně relevantní skutečnosti, tj. o odhlášení žalobkyně z trvalého pobytu na území Ruské federace, ačkoliv by k tomu měly existovat listinné důkazy). Každá ze smluvních stran mají přitom kompetenci rozhodovat v otázkách pobytu dotčených fyzických osob a vydávat příslušná potvrzení pouze ve vztahu k vlastnímu území. Skutečnost, že ke dni 31. 12. 2008 žalobkyně nebyla odhlášena z trvalého pobytu na území Ruské federace, potvrdila sama žalobkyně ve svém čestném prohlášení, jež je součástí protokolu o jednání ze dne 28. 8. 2019.
33. Podle správního řádu je právem účastníka řízení mj. pořizovat si výpisy a opisy listin ze správního spisu, nikoliv však povinnost správního orgánu informovat účastníka o změně obsahu správního spisu.
34. Žalovaná nesdílí názor žalobkyně, že by nezjistila dostatečně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ze souhrnu všech listin a dokumentů příslušných orgánů každé ze smluvních stran vyplývá nepochybný závěr, který žalovaná do svého rozhodnutí promítla a který nebyl dosud ničím vyvrácen. Žalobkyní zmíněné potvrzení odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 9. 11. 2015 není s to relevantně vypovídat o pobytu žalobkyně na území Ruské federace, neboť v tomto potvrzení se popisuje pouze historie pobytu žalobkyně na území ČR.
35. K opakovaným tvrzením žalobkyně ohledně délky jejího pobytu v ČR a odkazování se na potvrzení Ministerstva vnitra ze dne 9. 11. 2015 žalovaná podotýká, že příčinou sporu je nedodání potvrzení o odhlášení z trvalého pobytu na území Ruské federace ke dni 31. 12. 2008, nikoliv to, že by žalovaná rozporovala délku či dataci (trvalého) pobytu žalobkyně na území ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

36. Žalovaná nenese a ani nemůže nést odpovědnost za obsah listin potvrzených orgánem smluvní země (zde Ruské federace), ale je prakticky jisté, že Ruská federace musí s ohledem na místo narození, občanství a jiné skutečnosti týkající se žalobkyně evidovat nějakou z adres jejího (trvalého) pobytu a tvrzení žalobkyně o tom, že „...*Penzijní fond nemá k dispozici žádné informace o tom, že by ke dni 31. 12. 2008 měla žalobkyně trvalé bydliště v Ruské federaci, tj. není zřejmé, že by v tomto ohledu žalobkyně byla uvedena v jakékoli evidenci Ruské federace*“, se jeví jako pochybné. Žalovaná není schopna zpětně rekonstruovat průběh podávání žádosti žalobkyně o přiznání starobního důchodu ze dne 3. 6. 2019, a nelze tudíž ověřit, zda „*odhláška z pobytu*“ jako jedna z příloh byla skutečně fyzicky předložena (zda nebyla pouze přislíbena apod.), ale s ohledem na skutečnost, že si přijímající úřednice pořizují pouze úředně ověřené kopie přikládaných dokumentů, má žalovaná za to, že originálem tvrzeného dokumentu musí žalobkyně disponovat (pokud tato odhláška existuje). Úvaze žalované nasvědčuje i skutečnost, že k jejímu předložení byla koneckonců v rámci šetření ze strany žalované v námitkovém řízení žalobkyně vyzvána, ale její tehdejší advokát Mgr. Pavel Čížinský požadovaný dokument nepředložil (nestalo se tak ani později v námitkovém řízení, dokonce ani nyní při podání žaloby). Kdyby měla žalovaná tvrzenou odhlášku žalobkyně z jejího trvalého pobytu na území Ruské federace k dispozici, bylo by šetření žalované v průběhu námitkového řízení zbytečné a žalobkyni by byl přiznán dílčí důchod ve vyšší sumě.
37. Nelze souhlasit ani s tvrzením, že by žalovaná z potvrzení ruského Penzijního fondu a českého Ministerstva vnitra nečinila žádné závěry, ale tyto dokumenty nepostačují k vyhodnocení dob pojištění žalobkyně před rokem do 31. 12. 2008 jako českých, a to kvůli chybějícímu potvrzení o odhlášení z trvalého pobytu na území Ruské federace.
38. Žalobkyni se může jevit opření argumentace žalované o dikci Smlouvy, potažmo Ujednání, podle nichž lze hodnotit dobu pojištění žalobkyně získanou do 31. 12. 2008 jako českou za splnění výše nadepsaných 2 podmínek, jako formalistické, tzn., takové, které nezohledňuje faktický/skutečný stav, ale „pouze“ právní stav věcí, avšak takto jsou oba mezinárodněprávní dokumenty sjednány a žalovaná je oprávněna (a současně povinná) je aplikovat podle jejich dikce.
39. V rozhodnutí Penzijního fondu Ruské federace pro X. oblast ze dne 5. 11. 2019 se přímo uvádí, že „*[ú]daje o trvalém pobytu na území Ruské federace ke dni 31. 12. 2008 nebyly předloženy...*“ Z tohoto konstatování nelze dovozovat, že byla odhlášena z trvalého pobytu na území Ruské federace, a pokud (žalobkyně) tvrdí, že potvrzení o odhlášení předložila žalované při podání žádosti, nic nebrání tomu, aby takové potvrzení předložila i soudu (eventuálně si je sama vyžádala či jinak opatřila na příslušných úřadech Ruské federace; žalované se to ani přes cca 1 rok trvající šetření nepodařilo).
40. Pro žalovanou je relevantní, že v době svého rozhodování neměla k dispozici potvrzení orgánu Ruské federace prokazující odhlášení žalobkyně z jejího trvalého pobytu na území Ruské federace ke dni 31. 12. 2008, nikoliv pouze to, co bylo známo o žalobkynině pobytu na území ČR.
41. Skutečnost, že fyzická osoba má trvalý pobyt/trvalé bydliště na území jednoho státu, nevylučuje možnost, že jej má rovněž i na území jiného státu, a to třeba i ve stejném časovém období. Tato věta platí navzdory faktu, že fyzická osoba může reálně

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

převážně/trvale pobývat pouze na jednom z těchto úředně možných míst. Proto je nutné kumulativně splnit obě podmínky obsažené v článku 13 odst. 1 Ujednání pro vyhodnocení dob pojištění získaných do 31. 12. 2008 jako českých (tj. přihlášení k trvalému pobytu v ČR + odhlášení z trvalého pobytu v Ruské federaci). Nelze dovozovat ani např. to, že by později udělený trvalý pobyt v ČR automaticky administrativně „rušil“ předchozí trvalý pobyt v Ruské federaci apod. Pokud by tomu tak bylo, byla by (druhá) podmínka dokládání odhlášení z trvalého pobytu na území Ruské federace zcela nadbytečná. I v otázkách trvalých pobytů je totiž každá smluvní země svrchovaným subjektem a rozhoduje v těchto věcech na základě své vlastní legislativy.

42. Z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 9 Ads 228/2016-28 nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 330/2016-28) vyplývá, že žalovaná není povinna „kompenzovat“ nevyhovění podání(m) žalobkyně v důchodové věci u příslušného orgánu smluvního státu (zde Ruské federace) tím, že by započítala doby pojištění žalobkyně získané do 31. 12. 2008 jako české, v důsledku čehož by ve zde řešeném případě došlo k přiznání starobního důchodu žalobkyni ve vyšší částce. Účelem přijetí mezinárodní právní úpravy ve věcech sociálního zabezpečení mezi ČR a Ruskou federací (ale i jinými státy) je toliko stanovení/určení rozhodných kritérií pro hodnocení dob pojištění občanů daných zemí, nikoliv vzájemné administrativní, neřkuli ekonomické „zastoupení“ jednoho státu druhým za situace, že první z nich žadateli nevyhoví. Každá ze smluvních zemí je v řízeních o důchodových žádostech svrchovaným subjektem, nikoliv vzájemným „ručitelem“ za právní a ekonomické závazky svého smluvního partnera. I proto je nutné, aby žalobkyně (stejně jako jiní žadatelé) vyřizovala své důchodové věci u správních, případně i soudních orgánů příslušné země. Nelze tudíž hovořit o poškozování práv žalobkyně v důsledku postupu české strany podle Smlouvy.
43. I přes množství žalobkyní vyčtených důkazů je žalovaná nucena uvést, že žádný z dostupných dokumentů neprokazuje odhlášení žalobkyně z trvalého pobytu v Ruské federaci (jako právně vyžadované podmínky pro vyhodnocení dob pojištění získaných do 31. 12. 2008 jako českých).
44. Mezinárodně právní úprava operuje s pojmem „trvalé bydliště“, vnitrostátní úprava ČR s pojmem „trvalý pobyt“. Mohlo se to zdát žalobkyni matoucí, ale nic to nemění na věcné nespornosti obou pojmů a jak je známo, používání obou sousloví rozhodně nebylo příčinou nevyhovění žalobkyni v jí požadovaném rozsahu.
45. Žalovaná připustila existenci několika písarských chyb, tyto omyly však nemají za následek žalobkyní tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ani vliv na správnost věcného posouzení případu žalobkyně.
46. Konečně úspěch či neúspěch šetření žalované nelze předem garantovat a opačný postup žalované by mohl být označen jako nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, čemuž chtěla žalovaná zvoleným postupem v zájmu žalobkyně předejít. Žádný procesní předpis ani Smlouva ani Ujednání nezakazují šetření žalované u Velvyslanectví Ruské federace.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

47. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
48. Podle čl. 30 odst. 3 smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení pod č. 57/2014 Sb. m. s.: *„Pro stanovení nároků na důchody a dávky podle této smlouvy se přihlédne také k dobám pojištění (zaměstnání), které byly získány před vstupem této smlouvy v platnost. Přitom doby pojištění (zaměstnání) získané do 31. prosince 2008 na území jedné ze smluvních stran vezme v úvahu ta smluvní strana, na jejímž území měla osoba k tomuto dni trvalé bydliště, avšak pouze v rozsahu, ve kterém nejsou tyto doby již zhodnoceny pro stanovení výše důchodu nebo dávky přiznané druhou smluvní stranou a za předpokladu, že daná osoba získala k uvedenému datu alespoň 1 rok pojištění podle právních předpisů smluvní strany, která má podle tohoto odstavce doby pojištění (zaměstnání) vzít v úvahu. Pokud nebude tato podmínka splněna, doby pojištění (zaměstnání) vezme v úvahu ta smluvní strana, podle jejíchž právních předpisů byly skutečně získány.“*
49. Podle čl. 13 odst. 1 ujednání mezi Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky a Ministerstvem práce a sociální ochrany Ruské federace k provádění Smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení vyhlášené pod č. 58/2014 Sb. m. s.: *„Pro účely provádění Smlouvy se má za to, že pracovníci a jejich rodinní příslušníci legálně trvale bydlí nebo přechodně pobývají na území smluvních stran své státní příslušnosti, nepředloží-li doklady potvrzující trvalé bydliště nebo přechodný pobyt na území druhé smluvní strany a odhlášení z evidence na území smluvní strany své státní příslušnosti. Při tom legální trvalé bydliště nebo přechodný pobyt a odhlášení z evidence na území smluvních stran se posuzuje na základě dokladů a v souladu s postupem stanoveným právními předpisy příslušné smluvní strany. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se použijí také pro účely určení místa trvalého bydliště ke dni 31. prosince 2008 pro účely provádění článku 30 odstavce 3 Smlouvy.“*
50. Hlavní žalobní námitkou bylo tvrzení, že žalobkyně žije od roku 1997 výlučně v České republice, má zde trvalé bydliště, od 21. 3. 2012 také české státní občanství, nemá tedy pobyt v Ruské federaci. Své stanovisko podpořila rozhodnutím Penzijního fondu, který zamítl žádost o ruský důchod za toto období a sdělením Ministerstva vnitra o povolení k trvalému pobytu.
51. Soud v první řadě zdůrazňuje, že je nutno striktně odlišovat pojem trvalé bydliště podle Smlouvy a Ujednání a státní občanství ČR či faktické bydliště.
52. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 330/2016-28, bod 21: *“Z citovaných ustanovení jasně vyplývá, že pro určení režimu dob pojištění do 31. 12. 2008 je rozhodné pouze místo trvalého bydliště pracovníka. Další skutečnosti (místo výkonu práce, právní řád, kterým se v té době řídily související vztahy, respektive otázka, kde pracovník odváděl pojistné na sociální zabezpečení) jsou proto irelevantní. Zjišťování místa trvalého bydliště dále rozvádí článek 13 ujednání, který konkrétně zavádí domněnku místa trvalého bydliště ve státě, jehož je pracovník příslušníkem. Vyvrátit ji lze předložením*

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

dokladů o trvalém bydlišti na území druhé smluvní strany a o odhlášení z evidence na území smluvní strany své státní příslušnosti.“ (zdůraznění doplněno soudem). Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku také odmítl argumentaci, dle které přichází užití tohoto ustanovení v úvahu teprve tehdy, kdy panují pochybnosti o místě trvalého pobytu, je však mylná. Z výše uvedeného je jednoznačně zřejmé, že místo trvalého bydliště je rozhodným kritériem, které je třeba prověřovat u všech dob pojištění získaných do 31. 12. 2008. Článek 13 toto místo pro účely Smlouvy definuje, proto se podle něj postupuje ve všech těchto případech.

53. Žalobkyně byla kde ni 31. 12. 2008 státní příslušnicí Ruské federace, proto nastupuje domněnka, že trvalé bydliště měla v Ruské federaci (přitom není vyloučen zároveň povolený trvalý pobyt v ČR), zároveň ani sama žalobkyně nedoložila odhlášení z evidence trvalého bydliště v Ruské federaci, ani se tento doklad nepodařil získat činnostmi žalované.
54. Nemůže tak být důvodná žalobní námitka, že žalovaná měla zohlednit, že se žalobkyně na území Ruské federace nezdržovala již od roku 1997, neboť tato skutečnost pro posouzení nároku na starobní důchod žalobkyně není podstatná.
55. Tvzení žalobkyně, že její trvalé bydliště nikdy nebylo vedeno v evidenci ruských orgánů (bod 22 žaloby) je vysoce nepravděpodobné, neboť žalobkyně je narozena v roce 1957, do roku 2012 byla ruskou státní příslušnicí a do roku 1997 v Ruské federaci bydlela. Žalobkyně ani netvrdí, jakým jiným způsobem a kdy měla být z evidence ruských úřadů vyňata. Také citovaná mezinárodní Smlouva vychází z předpokladu, že smluvní státy u svých státních příslušníků trvalé bydliště evidují. Samotná žalobní tvrzení jsou v tomto ohledu rozporná, když žalobkyně v bodě 20 žaloby uvádí, že: „*jak je ostatně zřejmé již z protokolu o jednání ze dne 7. 8. 2019, žalobkyně předložila žalovanému doklad z Velvyslanectví Ruské federace, že je odhlášena z Ruské federace*“ (soud má za to, že šlo zřejmě o potvrzení o pozbytí občanství v Ruské federaci ze dne 21. 3. 2012, odhlášení z evidence Ruské federace není součástí správního spisu, ani nebylo přiloženo k žalobě, žalobkyně na některých místech žaloby existenci odhlášení z evidence popírá s ohledem na skutečnost, že nikdy v evidenci Ruské federace vedena nebyla).
56. Žalobkyně zpochybňovala své čestné prohlášení, že ke dni 31. 12. 2008 neměla ukončený trvalý pobyt na území Ruské federace. Toto bylo sepsáno u prvostupňového orgánu dne 28. 8. 2019, žalobkyně je stvrdila svým podpisem před oprávněnou úřední osobou X. Žalobkyni byla v předstihu před jednáním situace opakovaně vysvětlena (dopisy ze dne 15. 7. 2019, ze dne 15. 8. 2019). Z prvostupňového rozhodnutí plyne skutkový závěr, že žalobkyně se do 31. 12. 2008 neodhlásila z trvalého bydliště, žalobkyně ani v podaných námitkách ze dne 14. 2. 2020 tento závěr nezpochybnila (požadovala, aby bylo přihlédnuto k zaplacenému pojištění v Ruské federaci), tato argumentace nebyla uplatněna ani po výzvě k doložení odhlášení z evidence v Ruské federaci ze dne 19. 2. 2020, ani po převzetí právního zastoupení v doplnění námitek ze dne 11. 3. 2020, kde je rozebírána právní úprava a kladen důraz na získání trvalého pobytu v ČR, na faktický pobyt v ČR a získání českého státního občanství v roce 2012. Tyto skutečnosti však neodůvodňují jiný postup žalované a nemohly být důvodem pro vydání odlišného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

57. Podstatné je, že žalovaná dále z čestného prohlášení žalobkyně o tom, že ke dni 31. 12. 2008 neměla ukončený trvalý pobyt na území Ruské federace, nevycházela, žalobkyni vyzvala k doložení dokladu potvrzující odhlášení z trvalého bydliště v Ruské federaci a také se sama dotazovala ruských orgánů na tyto skutečnosti, odpověď pak urgovala. Žalobkyni byla vysvětlena situace i při nahlédnutí do spisu dne 12. 2. 2020, také podle tohoto záznamu mělo být s žalobkyní domluveno, že se pokusí dokument odhlášení z evidence trvalého bydliště u ruských orgánů získat (záznam učiněný X.). Dále podle záznamu ve spise Mgr. X. dne 29. 4. 2020 telefonovala s Velvyslanectvím Ruské federace, velvyslanectví požádalo o kontakt na žalobkyni s tím, že jí telefonicky vysvětlí možnosti podání žádosti k odhlášení z trvalého bydliště v Ruské federaci, případně požádají Ministerstvo vnitra Ruské federace o ověření údajů, zda bylo trvalé bydliště žalobkyně odhlášeno, a následně zašlou k žádosti žalované o informaci odpověď.
58. Tvrzení žalobkyně, že k datu 31. 12. 2008 se z trvalého bydliště v Ruské federaci odhlásila, případně že ani takové trvalé bydliště nikdy evidované neměla, nepodporují ani žalobkyní zmiňované listiny.
59. V rozhodnutí Penzijního fondu se mimo jiné uvádí, že údaje o trvalém pobytu na území Ruské federace ke dni 31. 12. 2008 nebyly předloženy, že doba zaměstnání na území Ruské federace po uvedeném datu chybí a že lze dovodit, že účastník řízení ke dni 31. 12. 2008 legálně trvale pobýval na území České republiky (obdobně je formulována informace ve formuláři pro komunikaci, vyplněná Penzijním fondem, v bodě č. 7, žalobní tvrzení o obsahu tohoto bodu, že z tohoto bodu vyplývá, že žalobkyně nebyla vedena v evidenci před 31. 12. 2008 tak není přesné). Soud nemůže dovozovat, z jakého důvodu Oddělení penzijního fondu použilo tuto formulaci, zda podle ruských předpisů měla žalobkyně Oddělení penzijního fondu předložit údaje o trvalém pobytu sama žalobkyně. Z rozhodnutí plyne, že pro ruské orgány byl podstatný závěr, že žalobkyně ke dni 31. 12. 2008 legálně pobývala na území ČR (což však není sporné a nemělo by to být ani důvodem pro zamítnutí starobního důchodu ze strany ruských orgánů za situace, kdy by se žalobkyně jako státní příslušnice Ruské federace k tomuto dni z evidence trvalého bydliště v Ruské federaci neodhlásila). Ze sdělení vedoucího konzulárního oddělení Ruské federace ze dne 17. 12. 2020 vyplývá, že konzulární oddělení Ruské federace v ČR žádné údaje k dispozici nemá. Z potvrzení Ministerstva vnitra ČR ze dne 9. 11. 2015 plyne pouze to, že žalobkyně má v ČR povolený trvalý pobyt od 15. 2. 2006.
60. Tvrzení žalobkyně, že z logiky věci je vyloučeno, aby žalobkyně měla trvalé bydliště na více místech, je nutno odmítnout. K obdobným závěrům jako v posuzovaném případě dospěl Nejvyšší správní soud kupříkladu i v rozsudcích ze dne 28. 2. 2018, č. j. 8 Ads 163/2017-39 či ze dne 28. 6. 2018, č. j. 5 Ads 212/2016-36. V posledně jmenovaném rozsudku pak Nejvyšší správní soud výstižně shrnul: „Na základě výše uvedeného tak Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že žalovaná nemohla zohlednit doby pojištění získané stěžovatelem do 31. 12. 2008, ačkoliv byly získány na území ČR, neboť podle čl. 30 odst. 3 Smlouvy tyto doby má vzít v úvahu ta strana Smlouvy, na jejímž území měl stěžovatel k rozhodnému dni trvalé bydliště, jak je vymezeno pro účely Smlouvy v čl. 13 prováděcího ujednání. Vzhledem k tomu, že ke dni 31. 12. 2008 byl stěžovatel hlášen k pobytu jak v ČR, tak v Rusku, přičemž současně nebyl odhlášen z evidence v zemi své státní příslušnosti, považuje se za zemi jeho trvalého bydliště

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

země, již byl k danému dni občanem. Žalovaná tedy nikterak nepochybila, pokud shledala, že doby pojištění získané přede dnem 31. 12. 2008 je povinen zohlednit ruský nositel pojištění.“

61. Obdobně podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 9. 2016, č. j. 60 Ad 3/2016-39: *„Je-li žalobkyně státní příslušnicí Ruské federace, má se v souladu s čl. 13 odst. 1 Ujednání mezi Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky a Ministerstvem práce a sociální ochrany Ruské federace k provádění Smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení (č. 58/2014 Sb. m. s.) za to, že trvale bydlí na území Ruské federace. Má-li žalobkyně trvalé bydliště též na území České republiky, avšak nepředložila-li v řízení před správními orgány doklad potvrzující odhlášení z evidence na území Ruské federace, hypotéza pro zohlednění trvalého bydliště žalobkyně na území České republiky není naplněna.“*
62. Konečně Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 10. 2021, č. j. 58 Ad 7/2021-55 nepřijal jako potvrzení o odhlášení neurčité vyjádření konzulárního oddělení Velvyslanectví Ruské federace v ČR, že žalobce byl přihlášen k pobytu v Ruské federaci po určitou dobu před rozhodným datem na určité adrese. Krajský soud uvedl: *„Jak správně uvádí žalovaná, přesná forma dokladu o odhlášení z evidence na území druhé smluvní strany není stanovena. Mělo by však jít o takový doklad, z něhož je patrné, že pojištěnec – ruský občan k 31. 12. 2008 již nebyl v Rusku veden jako osoba s trvalým pobytem, resp. byl k tomuto či před tímto datem odhlášen z evidence osob s trvalým pobytem v Rusku. Žalovaná ve vyjádření ze dne 7. 12. 2020, které je součástí správního spisu, uvedla, že se v praxi nejčastěji setkává s potvrzením velvyslanectví nebo ruských konzulátů, méně často též s potvrzením o odhlášení trvalého pobytu vystaveným místním úřadem přímo v Rusku či se záznamem o odhlášení z trvalého pobytu v Ruské federaci ve formě razítka v cestovním pasu. Z uvedeného soud dovoduje, že je možné doklad, který by odhlášení z evidence v Ruské federaci dokládal, běžně získat.“*
63. Soud má za to, že potvrzení o odhlášení z evidence je možné objektivně získat (pokud skutečně proběhlo), z rozsudku shora citovaného vyplývá, že může jít o potvrzení velvyslanectví nebo ruských konzulátů, o potvrzení místního úřadu přímo v Rusku či o záznam o odhlášení z trvalého pobytu v Ruské federaci ve formě razítka v cestovním pasu.
64. Ze spisu je zřejmé, že se žalovaná snažila žalobkyni pomoci potřebné doklady získat vyjednáváním schůzky žalobkyně na ruském velvyslanectví, žalobkyně tohoto nevyužila, naopak podala na žalovanou stížnost, že neoprávněně nakládá s osobními údaji žalobkyně.
65. Soud považuje hodnocení důkazů, které se podařilo v řízení shromáždit, za správné, z obsahu správního spisu nelze dovodit, že by žalobkyně byla odhlášena z evidence trvalého bydliště u ruských orgánů a ke kterému datu.
66. Skutečnost, že žalobkyně doposud neuspěla s žádostí o starobní důchod u ruských orgánů, neznamená pochybení orgánů českých a povinnost českých orgánů účastníkům důchod kompenzovat. Posouzení ruských orgánů není předmětem hodnocení českých orgánů. Jak Nejvyšší správní soud zdůraznil ve svém rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 330/2016-28, v obdobném případě, tato situace není výsledkem postupu žalované, nýbrž postupu ruských orgánů penzijního pojištění, za těchto okolností je pouze na žalobkyni, aby svá práva bránila.

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

67. Soud napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným z důvodu, že žalovaná nezohlednila rozhodnutí Penzijního fondu. Žalovaná shrnula, co z této listiny vyplývá (na straně 3 napadeného rozhodnutí), z podkladů správně zjistila skutkový stav a tento přiléhavě právně hodnotila a vysvětlila, z jakého důvodu považuje za podstatné, že nebyl doložen doklad o odhlášení z evidence trvalého bydliště (na straně 5, 6 napadeného rozhodnutí). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Z napadeného rozhodnutí jsou zřejmé skutkové závěry učiněné žalovanou, tyto závěry jsou vysvětleny a odůvodněny, důkazy jsou pak přesvědčivě zhodnoceny, žalovaná ze zjištěného stavu pak vyvodila přiléhavé právní závěry. Pro rozhodnutí pak není podstatné, kým a kdy přesně bylo rozhodnutí Penzijního fondu do spisu založeno.
68. Stejně tak není důvodná námitka, že žalovaná nezahrnula do svých úvah potvrzení Ministerstva vnitra ČR z 9. 11. 2015 o tom, že žalobkyně má v ČR povolený trvalý pobyt od 15. 2. 2006, žalovaná i z této listiny učinila skutková zjištění, tato pak právně hodnotila na straně 4 až 5 napadeného rozhodnutí, k tomuto hodnocení soud nemá výhrad.
69. Žalobkyně dále namítala, že Velvyslanectví Ruské federace k žádosti ČSSZ o sdělení informací k odhlášení trvalého bydliště žalobkyně svým dopisem ze dne 17. 12. 2020 sdělilo, že k tomuto nemá žádné údaje k dispozici, přičemž v těchto otázkách není ani kompetentním orgánem takovéto informace poskytovat, neboť příslušným orgánem v těchto otázkách je toliko Penzijní fond Ruské federace, který veškeré požadované informace ČSSZ již sdělil. Žalobkyně měla za to, že dostupné informace stačily žalované k tomu, aby vzala v úvahu celou dobu délky pojištění. Soud k tomuto konstatuje, že v přípisu vedoucího konzulárního oddělení ze dne 17. 12. 2020 nejsou uvedeny údaje tvrzené žalobkyní. Z přípisu vyplývá toliko, že konzulární oddělení Ruské federace v ČR žádné údaje k dispozici nemá. K tomuto soud pouze dodává, že primárně povinnost doložit odhlášení z evidence trvalého bydliště stíhá žalobkyni, nikoli žalovanou, nelze vyčítat žalované, že její aktivita k výsledku požadovanému žalobkyní nevedla.
70. Pokud bylo namítáno, že správní spis neobsahuje stanovisko ze dne 7. 12. 2020, na které žalovaná odkazuje na str. 5 napadeného rozhodnutí, soud konstatuje, z rozhodnutí je zřejmé, že toto stanovisko je zmíněno ve vyjádření ČSSZ – ústředí ze dne 12. 1. 2022 (založené ve spise), které reprodukuje jeho obsah. Jde toliko o vodítko pro správní orgán při výkladu rozhodné právní úpravy správním orgánem, který nijak nesouvisí se skutkovými zjištěními. Zároveň žalovaná své právní závěry primárně opřela o rozhodnou právní úpravu, kterou správně vyložila, právní závěry žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

jsou pak plně přezkoumávány soudem, ani v tomto bodě soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

71. Soud neshledal žádná zásadní pochybení ani při vedení spisu, resp. nic nenasvědčuje tomu, že by správní orgány určité podklady skrývaly před žalobkyní nebo z nich záměrně nevycházely. Žalobkyně se dne 3. 3. 2020 dostavila na pracoviště ČSSZ za účelem nahlédnutí do správního spisu, ve spise však podle tvrzení žalobkyně nebyly založeny odpovědi z Ruské federace, také nebylo umožněno nahlédnout zmocněnci žalobkyně. V tomto bodě soud shledává, že ještě před vydáním napadeného rozhodnutí byla případná pochybení při vedení spisu, případně při nahlížení, napravena, a žalobkyně tak v důsledku nebyla nijak zkrácena na svých právech. Ve stížnosti sepsané právním zástupcem žalobkyně dne 14. 1. 2021 je uvedeno, že žalobkyně po problematickém nahlížení do spisu dne 3. 3. 2020 nahlížela do spisu dne 9. 12. 2020, žalobkyni v tento okamžik byly všechny namítané podklady známy a mohla na ně reagovat a také ve vyjádření zástupce ze dne 14. 1. 2021 na ně reagovala. Stejný závěr plyne i z vyjádření zástupce žalobkyně ze dne 17. 12. 2020. Z razítek na těchto listinách pak lze dovodit, že žádost o překlad podkladů zaslaných ruskou stranou byla vyhotovena dne 13. 3. 2020, překlady pak do spisu byly založeny až 2. 4. 2020, soud není schopen ze správního spisu zjistit, kdy došel a do správního spisu byl založen originál rozhodnutí Penzijního fondu ze dne 5. 11. 2019, i s touto listinou však byla žalobkyně seznámena před vydáním napadeného rozhodnutí. U formuláře pro komunikaci soud předpokládá, že kopie pro spis byla vyhotovena a do spisu založena dne 4. 10. 2019 (podle razítka), ruské straně pak bylo expedováno dne 6. 1. 2020. Taktéž s touto komunikací se žalobkyně prokazatelně seznámila nejpozději při nahlížení do spisu dne 9. 12. 2020.
72. K námitce, že rozhodnutí Penzijního fondu nebylo zmíněno v prvostupňovém rozhodnutí a nebylo součástí spisu, soud konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 13. 12. 2019. Kopie originálu rozhodnutí se sice ve spise nacházel již 7. 8. 2019 (jak plyne z razítka na této listině), listina však byla přeložena na základě žádosti ze dne 13. 3. 2020 a dne 2. 4. 2020 byl překlad založen do spisu. Žalobkyni byly zpřístupněny při nahlížení dne 9. 12. 2020. Soud ani tuto námitku neshledal důvodnou, je plně dostačující, že se s tímto důkazem adekvátně vypořádala žalovaná.
73. Lze přisvědčit žalobkyni, že vedení správního spisu vykazuje určité nedostatky, když podle § 17 správního řádu spis musí obsahovat soupis všech součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy. Tento soupis je vedený až v řízení o námitkách, nikoli v řízení před prvostupňovým orgánem (pokud vedený byl, nebyl soudu žalovanou předložen), tento postup prvostupňového orgánu v námitkách zpochybňován nebyl, zároveň soud má za to, že nevznikly pochybnosti o obsahu správního spisu ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí.
74. Soud nespatřuje vadu řízení způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí ani v postupu správního orgánu, který vyhotovil protokol o nahlížení do spisu dne 3. 3. 2020 až dne 27. 4. 2021, když žalobkyně původně pořízení tohoto protokolu nepožadovala. Žalovaná následně k žádosti žalobkyně v přípisu ze dne 13. 3. 2020 uvedla, že protokol může být vyhotoven dodatečně, žalobkyně se však měla dostavit osobně (aby protokol mohl být všemi zúčastněnými podepsán). K tomu žalobkyně dne 23. 4. 2020 odpověděla, že se k žalované nedostaví a požadovala zaslání návrhu protokolu k revizi, přičemž uvedla, že po vzájemném odsouhlasení bude protokol Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

finální. K tomuto soud musí uvést, že požadavky žalobkyně šly nad rámec zákonné úpravy obsažené v § 18 správního řádu. Za obsah protokolu je odpovědný výlučně správní orgán, účastník má možnost podat námitky proti obsahu protokolu, tyto námitky se do protokolu zaznamenají (správním orgánem). Z žaloby není patrné, z jakého důvodu by měla mít skutečnost, že nebyl sepsán (respektive byl sepsán později) protokol o nahlížení do spisu vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud žalobkyně uvádí, že snad správní orgán měl na výběr, jakou smlouvu bude aplikovat, pak toto neodpovídá skutečnosti. Soud za stávající důkazní situace nevidí prostor pro jiný postup a jiné rozhodnutí.

75. Soud dále v této souvislosti zdůrazňuje, že zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení stanoví výjimku z použití správního řádu, a to v § 85a zákona, podle kterého se nepoužije ust. § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Podle komentáře Zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení: Praktický komentář (Systém ASPI, Wolters Kluwer, LANG, Roman a Helena PELIKÁNOVÁ): *“S nárokovými podklady se v nejširším rozsahu pracuje především v řízeních o přiznání dávky důchodového pojištění, která jsou vždy zahajována na základě žádosti pojištěnce. Ještě před zahájením řízení má možnost vyžádat si informativní osobní list důchodového pojištění dle § 40a ZOPSZ, v poslední době je tento dokument zasílán osobám v předdůchodovém věku i bez jejich žádosti (tzv. přehled dob důchodového pojištění). Získají tak přehled o obsahu a rozsahu dokladů založených v evidenci ČSSZ. O doplnění evidence může občan (§ 120c ZOPSZ) ještě před zahájením řízení požádat svého zaměstnavatele, popř. může zahájit kroky k prokázání neevidované doby náhradními doklady [ust. § 6 odst. 4 písm. u) ZOPSZ]. Při sepisování žádosti o důchod je žadatel vždy s podklady pro rozhodnutí fakticky seznámen díky možnosti dálkového náhledu do evidence digitalizovaných nárokových podkladů. Zjistí-li se při sepisování žádosti, že v evidenci ČSSZ chybí některé doklady, OSSZ případně ČSSZ provádí šetření u zaměstnavatelů či soukromých spisoven (může vyzvat žadatele k součinnosti) - výsledek šetření se žadateli zpravidla předem neoznamuje, dozví se jej až z obsahu vydaného rozhodnutí. S ohledem na množství důchodových případů, které ČSSZ zpracovává, lze tuto praxi považovat za racionální, neboť další komunikace s účastníkem řízení před vydáním rozhodnutí by byla administrativně náročná, prodlužovala by délku řízení a v drtivé většině případů by nebyla efektivní. (...) Po obdržení rozhodnutí má účastník řízení prakticky neomezenou možnost vznášet své námitky proti rozsahu podkladové dokumentace či způsobu jejího vyhodnocení. Má též možnost předkládat další doklady na podporu svých tvrzení, a to vše pak i v době, kdy je již zabezpečen vyplácenou dávkou. Děje se tak díky právní konstrukci ust. § 56 zák. o důchodovém pojištění, podle něhož rozhodnutí o důchodu prakticky nikdy není definitivní (i po nabytí právní moci může být změněno v návaznosti na nově prokázané skutečnosti). Uvedená odchylka od spr. řádu tedy postavení občana v oblasti důchodového pojištění nijak neomezuje, tato právní úprava naopak směřuje k co nejrychlejšímu zahájení výplaty důchodu při současném zachování možnosti přehodnocení rozhodnutí v budoucnu.”*
76. Žalobkyně dále namítala podjatost úřední osoby rozhodující o námitkách Mgr. X., která v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že *„ČSSZ v Praze považuje žádost právního zástupce účastníka řízení, pana Mgr. Michala Štrofa, ze dne 17. 12. 2020 za zavádějící, protože obsahuje zkreslující skutečnosti. Ostatně obdobně se chovají i další imigranti z Východu“*. Usnesením České správy sociálního zabezpečení - ústředí ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

10. 3. 2021, č. j. X bylo rozhodnuto, že úřední osoba se nevylučuje z projednávání a rozhodování této věci. Odvolání pak bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 4. 5. 2021, č. j. MPSV-2021/64752-710/1.
77. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*
78. Při posuzování podjatosti nejde o subjektivní pocity úřední osoby, která se cítí být podjatá, či účastníka řízení, který námitku podjatosti uplatnil, ale o objektivní úvahu představeného o tom, zda lze o podjatosti úřední osoby důvodně pochybovat, tj. *„zda u této osoby reálně existují objektivní okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že tato osoba určitým, nikoliv nezaujatým poměrem k věci disponuje“* (nálezn Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94). Jinak vyjádřeno, při posuzování možné podjatosti úřední osoby není přípustné vycházet pouze z pochybností o jejím poměru k projednávané věci nebo k osobám, jichž se řízení přímo dotýká, nýbrž především z hmotněprávního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedly (nálezn Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01).
79. K vyloučení úřední osoby z projednání a rozhodování ve věci může dojít tedy teprve tehdy, když je evidentní, že vztah úřední osoby k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude moci, resp. nebude schopna nezávisle a nestranně rozhodovat.
80. Soud neshledal, že by Mgr. X. měla být vyloučena z úkonů v řízení. Žalobkyně dovozovala poměr k žalobkyni z jejího vyjádření na straně 9 napadeného rozhodnutí, kde Mgr. X. hodnotila podanou žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu. Právní zástupce žalobkyně, Mgr. Michal Štrof, se písemně dne 17. 12. 2020 obrátil na Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR se žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ustanovení § 80 správního řádu. Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, dopisem ze dne 30. 12. 2020 přikázalo ČSSZ, aby podle ustanovení § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu učinila bezodkladně po doručení tohoto příkazu potřebná opatření ke zjednání nápravy v předmětné věci. Mgr. X. vysvětlila v napadeném rozhodnutí, že žalovaná písemně dne 11. 12. 2020 informovala účastníka řízení o stavu řízení, tedy že o námitkách může rozhodnout až po obdržení stanoviska Velvyslanectví Ruské federace v ČR, které současně žalovaná písemně urgovala o vyjádření. Jelikož se dle ustanovení § 107a odst. 1 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení lhůta pro vydání rozhodnutí prodlužuje též o dobu šetření rozhodných skutečností, lhůta pro vydání rozhodnutí o námitkách v prosinci roku 2020 neuplynula. Z tohoto důvodu nebyla ani splněna podmínka ustanovení § 80 odst. 1 správního řádu pro vydání opatření proti nečinnosti. V této souvislosti uvedla, že žádost právního zástupce byla zavádějící, protože obsahovala zkreslující skutečnosti. Soud konstatuje, že podle razítka byla písemnost s informací o postupu v řízení vypravena dne 14. 12. 2020, není ze spisu zřejmé, kdy byla žalobkyni doručena (doručenka založena není), žádost Mgr. Štrofa o uplatnění proti nečinnosti byla podána dne 17. 12. 2020, není tak vyloučeno, že Mgr. Štrof nemusel mít k dispozici přípis žalované vysvětlující situaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

81. Soud hodnotí vyjádření Mgr. X. že „ostatně obdobně se chovají i další imigranti z Východu“ jako nevhodné, paušalizující a nemající oporu ve spise. Soud zvažoval, zda takové vyjádření samo o sobě znamená důvodné pochybnosti o nepodjatosti a zda nasvědčuje tomu, že by Mgr. X. měla nějaký konkrétní zájem na výsledku řízení. V této souvislosti hodnotil i další postup Mgr. X. i celkový kontext napadeného rozhodnutí. Soud shledal podstatným, že šlo o ojedinělé nevhodné vyjádření úřední osoby, z průběhu řízení o námitkách nelze dovodit jakoukoli osobní averzi proti žalobkyni či jejímu zástupci. Mgr. X. vždy věcně komunikovala s žalobkyní, reagovala na její žádosti (byť ne vždy podle představ žalobkyně a jejího zástupce), vysvětlovala žalobkyni, proč nebyl vyhotoven protokol o nahlížení do spisu (poněvadž to žalobkyně původně nepožadovala), žalobkyni bylo umožněno do spisu nahlížet, zároveň se úřední osoba aktivně snažila vyžádat u Ruské federace dokumenty, k jejichž předložení byla primárně povinna sama žalobkyně, odpovědi Ruské federace při prodlevě urgovala, při stížnosti žalobkyně svůj další postup konzultovala s vedoucím oddělení rozhodování o námitkách. Sama žalobkyně v žalobě uvedla, že až do vydání napadeného rozhodnutí Mgr. X. žádné své negativní postoje vůči žalobkyni neprojevila.
82. Důvody nasvědčující podjatosti soud nespatřuje ani v tvrzené nečinnosti žalované. Jak žalovaná správně uvedla, lhůta pro vyřízení námitek se podle ustanovení § 107a zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení prodlužuje o dobu šetření rozhodných skutečností (zde získání dokladu o odhlášení žalobkyně z trvalého pobytu na území Ruské federace, což je jedna z kumulativně stanovených podmínek pro to, aby mohlo dojít k hodnocení dob pojištění žalobkyně získaných do 31. 12. 2008 jakožto českých). Není vinou žalované, že se nepodařilo tento důkazní prostředek do správního řízení získat, a to ani přes urgující korespondenci ze strany žalované. Podání žalobkyně směřující na Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, jež kritizují žalovanou za její nečinnost, se proto jeví jako neopodstatněné. Šetření v námitkovém řízení mělo za cíl ochranu oprávněných zájmů žalobkyně: pokud by se přece jen podařilo požadovaný dokument prokazující odhlášení z trvalého pobytu žalobkyně v Ruské federaci získat, vedl by takový postup žalované k výsledku, který by byl pro žalobkyni příznivější v podobě vyšší celkové výměry důchodu.
83. Posuzované vyjádření bylo učiněno v kontextu posuzování žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, se samotným meritem věci nijak nesouviselo a samotné věcné posouzení případu žalobkyně nevzbuzuje pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby. Soud tak má za to, že toto vyjádření v napadeném rozhodnutí nezpůsobuje jeho nezákonnost. Pokud žalobkyně poukazovala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, soud shledal, že se úřední osoba žádné libovůle nedopustila, případ žalobkyně by zhodnocen objektivně.
84. Ač žalobní vyjádření směrem k postupu žalované jsou velmi ostrá, soud má za to, že není pravděpodobné, že by různé úřední osoby vystupovaly vůči žalobkyni jakkoli zaujatě. Žalobkyně zpochybňovala postup X. (v souvislosti se svým čestným prohlášením), Mgr. X. i Mgr. X. (problematické nahlížení do spisu dne 3. 3. 2020), u Mgr. X. pak byly dány stížnosti v souvislosti s její snahou potřebné dokumenty získat v součinnosti s Velvyslanectvím Ruské federace. Z obsahu spisu nelze dovodit, že by vystupování jednotlivých úředních osob směrem žalobkyni nebyla korektní a že by

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

docházelo k zaujatému postupu vůči žalobkyni či dokonce zatajování informací se záměrem žalobkyni poškodit.

85. Žalobkyně poukázala na chybu v čísle popisném v označení žalobkyně, ve jménu zmocněnce žalobkyně a na další nepřesnosti rozhodnutí (zda žalobkyně požadovala vyhotovení protokolu o nahlédnutí do spisu, zda dne 3. 3. 2020 jednání u ČSSZ probíhalo či bylo jen nahlíženo do spisu, zda za účelem odhlášení trvalého pobytu v Ruské federaci žalobkyně přislíbila dostavit se osobně na Velvyslanectví Ruské federace v květnu 2020, zda existuje dopis datovaný dne 3. 3. 2020, zda byla kopie záznamu pořízena mobilním telefonem, zda rozhodnutí Penzijního fondu předložila žalobkyně, kdy žalobkyně doložila nabytí českého občanství...). K těmto mnoha drobným vytýkaným pochybením soud obecně uvádí, že neshledal, že by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (ani z žalobních tvrzení nevyplývá žádný zásadní význam pro věc samou), proto považoval za nadbytečné rozebírat každé jednotlivé namítané pochybení, když podstata sporu a hlavní námitky jsou soudem osvětleny a vypořádány.
86. K tomu lze dodat, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).
87. Soud nepřistoupil k doplnění dokazování, neboť všechny navrhané důkazy byly již součástí správního spisu.
88. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
89. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

Praha 29. září 2022

JUDr. Lenka Loudová, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.